

Primice P. Pavla Svobody

5. 7. 2005 - kostel sv. Petra a Pavla v Jedovnicích

Obsah:

- 1) Organizační pokyny
- 2) Životopis novokněze
- 3) Popis kostelů v Jedovnicích a Senetářově, kaplí v Rudici, Kotvrdovicích a Vilémovicích
- 4) Z historie farnosti
- 5) Zpěvník k primici

Při příležitosti primice P. Pavla Svobody vydala pro svoji potřebu farnost Jedovnice. Neprodejné.

Organizační poznámky a prosby

- Část plochy parkoviště před kostelem je rezervována pro ty, kteří se **nedostanou do kostela** nebo budou mít během mše zdravotní problémy. **Venku** jsou i dvě obrazovky – z toho jedna s velkou úhlopříčkou za křížem. Prostor před kostelem je ozvučen.
- Prosíme všechny, aby svým **focením a pobíháním s kamerou** nerušili průběh slavnosti. Bude dostatek oficiálních fotografií i videokazeta, které si pak můžete objednat.
- Část lavic vpředu v kostele je **vyhrazena pro rodinu**, řádové sestry a starší vážně nemocné věřící.
- Je zajištěna **služba zdravotníka** v sakristii (dveře vpravo od presbytáře, přístup je možný i zvenku).
- Zajištěna jsou **mobilní WC**. Přístup k nim je označen.
- Pokud jste svoje **mobily** nenechali doma, nezapomeňte je před začátkem slavnosti vypnout.
- **Novokněžské požehnání** bude z časových důvodů uděleno společně všem přítomným. Děkujeme za pochopení.
- **Sbíрку**, která je určena na pokrytí všech nákladů spojených s primiční slavností, provedou **pouze žlutě označení ministranti**. Na dary přímo pro primicianta je určena velká **pokladna venku u kamenného kříže**.
- **V případě jakýchkoliv problémů** se můžete obrátit na žlutě označené pořadatele.
- Po slavnosti bude venku před kostelem připraveno malé **pohoštění** pro všechny účastníky slavnosti. Hostina pro pozvané hosty začíná cca půl hodiny po mši v místním kině.

Životopis P. Pavla Svobody

Narodil jsem se v květnu roku 1974 jako druhé dítě svých rodičů. Starší sestře Jitce byly v té době tři roky. O pět let později pak naši rodinu posílil mladší bratr Marek. Z nejtělejšího dětství si toho moc nepamatuji, ale z vyprávění rodičů vím, že jsem byl pěkný neposeda. Již ve třech letech jsme se s jedním stejně starým kamarádem vydali na průzkumnou výpravu do nedalekého lesa – do Horky, jak ji starousedlíci nazývají. Na Chaloupkách, což je čtvrť, v níž bydlíme, po nás samozřejmě vypukla sháňka. A my jsme si mezitím pochutnávali na výborných lesních plodech a objevovali tajemná zákoutí přírody. Se západem slunce jsme se spokojeně vrátili domů a obavám dospělých se velmi divili.

Na jeden zážitek z dětství, který také asi silně ovlivnil mé rozhodnutí stát se knězem, však vzpomínám obzvlášť rád. Dávali tenkrát v televizi Vinnetoua. V té době ještě nebylo běžné pustit si oblíbený film na videu, jak je tomu dnes. A tak jsem se na ten film opravdu těšil. Jenže najednou tu bylo půl šesté a potřeba jít ministrovat. Nevím už přesně, jestli to bylo na povel rodičů, nebo jsem šel dobrovolně, ale do kostela jsem přišel. Z ministrantů jediný. Pan farář (otec František Vavříček) byl slabou účastí ministrantů překvapen a ptal se, kde všichni jsou. Odpověděl jsem, že se asi všichni dívají na televizi. Po mši svatě mě vzal pan farář na faru. K mému velikému překvapení vytáhl ze šuplíku dva díly úplně nového knižního vydání Vinnetoua a s laskavým úsměvem mi je daroval. Byla to tenkrát hotová vzácnost. A já jsem už jako malý kluk pochopil, že náš pan farář má milující srdce.

K mým zájmům a koníčkům vřadycky patřila příroda. Zvláště výlety. A tak když byly roky základní školy za mnou, vůbec mi nevadilo, že nepůjdu na střední školu do velkoměsta. Rád jsem zůstal ve svém rodném městečku, podnikal výlety do okolí a pokračoval ve vzdělávání se na zdejší střední průmyslové škole. Sedával jsem v lavici s dnes již dlouholetým kamarádem Josefem Matuškou a občas jsme se trumfovali – kdo

první spočítá příklad, aby dostal prémiovou jedničku. Bylo to hezké období a jsem za ně vděčný. Protože mě obor Automatizační technika, kterému jsem se věnoval na střední škole, opravdu bavil, rozhodl jsem se v něm pokračovat na vysoké škole. Nastoupil jsem na Elektrotechnickou fakultu VUT v Brně a po pěti letech promoval jako inženýr.

V pracovním procesu jsem pak nepobyl dlouho, jen necelý rok. Ale stačil jsem i tak vystřídat dvě zaměstnání. Nejdříve jsem pracoval jako projektant automatizovaných systémů vytápění budov a pak jen velmi krátce jako konstruktér elektronických systémů pro tiskařské stroje. Přestože to byla doba krátká, získal jsem cenné zkušenosti v navazování vztahů s lidmi.

Pak ale nastala v mém životě docela podstatná změna. Cítil jsem, že Bůh má se mnou jiné plány, a přihlásil jsem se do semináře.

Do opravdového kněžského semináře jsem ale hned nenastoupil, protože nejdříve bylo třeba absolvovat přípravný rok v Teologickém konviktu v Litoměřicích. Sešlo se nás tam tehdy dvaapadesát z různých koutů naší vlasti. Byl to rok, který výrazně změnil můj pohled na svět. Do té doby jsem se věnoval převážně exaktním vědám, bavila mě matematika, fyzika, elektrotechnika. A teď po mně najednou chtěli latinu, literaturu a podobné humanitní disciplíny. Ale jinak to byl rok velmi hezký. Zažili jsme spoustu legrace a získal jsem zde řadu opravdových přátel.

Po roce následoval přesun do Olomouce. Výchova ke kněžství neboli formace spočívala na dvou základních pilířích – studiu na teologické fakultě a výchově v semináři. Pobyl jsem zde dva roky a absolvoval první část studia.

A pak přišla nečekaná, ale přesto lákavá nabídka studia v zahraničí, konkrétně do Říma na Papežskou Lateránskou univerzitu. Váhal jsem, protože jsem se italsky nikdy neučil, ale nakonec jsem nabídku přijal.

Akademický rok na univerzitě začal a nastaly krušné chvíle. Když jsem se po skončení přednášek nesměle ptal kamarádů, na jaké téma se dnes vlastně hovořilo, zažíval jsem pocit ztroskotance. Naštěstí když jsem po pěti měsících skládal první zkoušky, byli profesori shovívaví. Chápali, že to člověk ví, ale neumí to říct.

Postupem času se problém s neznalostí jazyka rozplynul a přišla spousta zajímavých zkušeností. Spolužáci ze všech koutů světa, jiné zvyky, jiné podnebí a řada zajímavých osobností, to vše skýtalo možnost rozšíření obzoru. Velikou roli také sehrál dům, ve kterém jsem spolu s ostatními českými bohoslovci a kněžími bydlel, zvaný Nepomucenum podle sv. Jana Nepomuckého. Bylo nás tam jen pár, ale o to hlubší vztahy jsme zde mohli navázat. Postupně jsem se připravoval na jáhenské svěcení.

V polovině července roku 2004 jsem v brněnské katedrále toto jáhenské svěcení přijal. A u katedrály jsem i zůstal, protože jsem byl poslán, abych zde konal jáhenskou službu.

Za všechno krásné i těžší, co jsem směl doposud prožít, Bohu děkuji. A zároveň prosím, aby mi dal milost stát se svatým knězem. Nástrojem jeho lásky v tomto světě.

P. Pavel Svoboda

Dary

Říká se, že člověk má prochodit každý rok jedny boty, jen aby se dostal na primici. Nám bylo letos dopřáno, že se tato jedinečná slavnost bude konat přímo v naší farnosti. S tím bude /a už také je/ spousta příprav a souvisejících vydání – namátkou květinová výzdoba, ozvučení a přenos na velkou televizi před kostel, ale také nájem mobilních záchodů, atd. atd.

Příspěť můžeme jednak venku do velké pokladny u kamenného kříže – tyto dary jsou určeny přímo pro primicianta a budou mu předány. Sběrka při vlastní primici bude určena na pokrytí výše uvedených nákladů.

Když budeme přemýšlet, jestli do té pokladny hodíme jednu stokorunu nebo pět set či ještě víc, může nám být takovým zamyšlením nebo návodem skutečnost, že se v naší farnosti vystříдалo přes deset kaplanů. A když každý z nich přišel, měl např. auto, aby se dostal do okolních obcí a my jsme se tak nemuseli starat o to, jak se tam dostane. Považovali jsme to za samozřejmé. A tak teď máme možnost tento náš dluh splatit a na to auto jednomu začínajícímu knězi příspěť. Za všechny dary předem Pán Bůh zaplať.

Poděkování patří i všem, kteří již nabídli rodině a farnosti svoji pomoc při přípravách, úklidu a vlastní slavnosti.

Za přípravný výbor Ing. Josef Matuška

Kostel sv. Petra a Pavla v Jedovnicích

První písemné zprávy o Jedovnicích pocházejí z roku 1269. Kostel zde stál již ve 13. století, jak vyplývá ze záznamů o předávání panství. Nynější kostel, zasvěcený sv. Petru a Pavlu, byl postaven v letech 1783 až 1785, základy věže však pocházejí už z roku 1681.

Dne 7. května 1822 zničil obrovský požár téměř celé městečko. Na kostele shořela šindelová střecha a čtyři zvony se žárem roztavily. Byly zničeny i varhany a obraz na hlavním oltáři.

V roce 1873 byl postaven hlavní oltář v pseudogotickém slohu, obraz sv. Petra a Pavla namaloval akad. Malíř E. Pirchan z Vídně. V roce 1963 byl tento oltář nahrazen novým od pražských umělců Mikoláše Medka a Jana Koblasy. Další úpravy v lodi prováděl brněnský umělec Ludvík Kolek. Iniciátorem moderních změn byl P. František Vavříček, vzácný kněz a člověk.

Každý detail obnoveného interiéru má svou duchovní myšlenku.

KAZATELNA

z mramorových stupňů naznačuje, že slovo Boží, které se z ní hlásá, je skála, o níž můžeme opřít svůj život. Dvě desky připomínají dvě části Desatera a též dvojí zákon lásky – k Bohu a k bližnímu. Smělé sestavení stupňů vyjadřuje, že víra znamená odvahu.

OBĚTNÍ STŮL

se svými zužujícími se plochami je znázorněním věty z evangelia: “Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu“. (Mt 7,14)

SVATOSTÁNEK

je zhotoven z poměděného hliníku a je zlacený. Jsou na něm starokřesťanské symboly dvanácti apoštolů. Uprostřed řady jsou atributy patronů kostela – klíč a meč. Vlevo dole je symbol jesliček, kde začalo Ježíšovo poslání. Vpravo je Golgota, kde Kristus své dílo dovršil. Matná plastika srdce s otevřenou ranou uprostřed spolu s řadou rubínů připomínají, že v pozadí celého díla spásy je nesmírná Boží láska, která je v našem životě na první pohled málo viditelná.

SVÍCNY

na oltáři jsou cínové. Zastupují obec věřících a to právě ty, kdo jsou Bohu nejbližší. Sehnutá postava představuje trpícího člověka, druhá zase člověka s pevnou vůlí, který se celým srdcem rozhodl žít podle víry.

OKNA V PRESBYTÁŘI

KULATÁ OKNA nahoře hlásají radost velikonočního jitra, kdy se začala do světa šířit zvěst o Kristově vítězství nad smrtí.

SPODNÍ OKNA znázorňují paprsky sbíhající se na hrudi Ukřižovaného a vyjadřují Ježíšova slova: “Až budu vyvýšen ze země, přitáhnou všechny k sobě“. (Jan 12,32)

GOTICKÁ MADONA

od neznámého mistra pochází z poutního kostela v nedalekém Housku, který byl zničen za husitských válek. Její nynější umístění dokazuje, že staré a nové umění může vytvořit obdivuhodný soulad.

Z původní výzdoby pochází **KŘÍŽOVÁ CESTA** a dva **POSTRANNÍ OLTÁŘE**. Vlevo je obraz sv. Barbory, patronky horníků ze sousední Rudice, vpravo je obraz sv. Dominika, patrona přifařené obce Krasová.

OLTÁŘNÍ OBRAZ Kristova kříže je malován barvami drahých kovů, protože kříž je pro věřícího člověka pokladnicí, z níž čerpá útěchu a sílu pro svůj život. Modrá barva vyjadřuje hlubokou naději, kterou Ježíš přináší světu, a zároveň připomíná účast Panny Marie na Kristově utrpení. Modrá vystupuje z temné červeně, jíž chtěl malíř znázornit náš svět, plný bolesti a zloby. Příčné břevno kříže je delší, protože Spasitel zemřel za všechny lidi a moc kříže sahá od věčnosti do věčnosti. Zlato snesené uprostřed připomíná hostii, Tělo Kristovo, “obětované za život světa“ (Jan 6,51). Zlato ve středu kříže nás také upozorňuje, že cena kříže je uvnitř. Kdo z něho chce načerpat naději a sílu, musí nejprve pochopit souvislost utrpení Ježíšova se svým vlastním.

RÁM OBRAZU představuje lidský život. Řezby znázorňují práci ducha i rukou, radost i bolest, odhodlání i únavu. Horní část rámu naznačuje, jaký by měl náš život být. Všechny řezby zde směřují vzhůru a také my bychom měli stále usilovat o to, co je lepší. Postranní části představují skutečnost. Vládne zde zmatek, jedno druhému překáží a některé řezby z rámu vybočují. Také v našem životě se mnoho námahy a úsilí ztrácí do prázdna a jsme plni neklidu. Pouze víra v Ukřižovaného dává našemu snažení smysl. U paty kříže nalezneme všechno svůj pokoj. To je vyjádřeno spodní částí rámu, kde jsou řezby vyrovnané a nehybné.

VSTUPNÍ DVEŘE se symboly apoštolů Petra a Pavla, vnitřní brána a dveře v lodi jsou od brněnského umělce Ludvíka Kolka. Ten navrhl také:

OKNA V LODI:

OBRÁCENÍ SV. PAVLA je vzadu vlevo. Šipka směřující dolů znázorňuje padající postavu a zároveň vnitřní proměnu Šavla-pronásledovatele v Pavla-kazatele.

SMRT SV. PAVLA je na téže straně vpředu. Popravčí meč se pro Pavla stává cestou k novému životu, který nám získal Kristus ukřižovaný a vzkříšený. Proto má meč podobu vítězného kříže.

POVOLÁNÍ SV. PETRA je naproti vzadu. Loď, moře s rybami a klíč připomínají chvíli, kdy Ježíš ustanovil galilejského rybáře za prvního z apoštolů a světil mu “klíče nebeského království“ (Mt 16, 19).

SMRT SV. PETRA je vpředu vpravo. Slzy v pozadí připomínají Petrovu celoživotní lítost nad tím, že třikrát zapřel svého mistra. Proto se necítil hoden zemřít jako on a na vlastní přání byl ukřižován hlavou dolů.

Stručný výpis událostí jedovnické farnosti

1936 - dne 17. 5. 1936 byla posvěcena nově postavená kaple v Lesním údolí u Rudice. Velikou zásluhu měla rodina Klímova, jejichž syn byl později knězem.

1942 - 19. 3. 1942 zasvěcení Senetářova pod ochranu svého patrona sv. Josefa, jemuž celá obec slavnostně slíbila, že pokud se po vynuceném vystěhování šťastně vrátí, postaví občané novou nebo aspoň opraví starou kapli svatého Josefa.

1947 - v červnu 1947 nastoupil jako farář František Vavříček, nar. 25. 10. 1913. Zároveň s ním přichází do Jedovnic i farní hospodyně Anna Pospíšilová, nar. 25. 6. 1921

1956 - 11. 5. zemřel v Rudici ve věku 45 roků zdejší rodák P. Jiří Klíma na následky „péče“ komunistických likvidátorů církve

1957 - pořízení nových věžních hodin s elektr. natahováním. Nová omítka na celý kostel.

1962 – primice P. Ladislava Dvořáka rodáka z Krásenska, kterému byla naše fara druhým domovem.

1963 – bylo přikročeno k úpravě hlavního oltáře podle návrhu mladých pražských umělců - Mikuláš Medek, Jan Koblasa, Karel Nepraš a Josef Istler

1964 – na vánoce pořízen nový svatostánek z poměděného hliníku, silně pozlaceného. Znázorňuje dílo Božího vykoupění.

1965 - 4. 7. 1965 měl v Jedovnicích svoji druhou primiční mši pražský rodák P. Ing. Josef Mixa. Na kněze byl vysvěcen ve svých 39 letech a na naší faře byl častým hostem.

1966 – byla zvětšena kaple v Kotvrdovicích a zbourána nepoužívaná zvonice. Také dány nové dveře a okna . Celkový náklad 100 000,-Kč. Architekt Ivan Nosek z Teplic.

1968 – 30. 6. 1968 primice senetářovského rodáka P. Josefa Zouhara před jedovnickou farou za účasti 8 000 lidí

1969 – začátek stavby nového kostela v Senetářově. Architekt Ludvík Kolek a ing. Otakar Vrabec.

1971 – s Boží pomocí jsme dokončili stavbu nového kostela v Senetářově a 11. 7. jsme měli v nové kapli první bohoslužby za koncelebrace 10 kněží – rodáků ze Senetářova

1977 – Vilémovice nová dlažba, nový kůr, oltář, ambon a hlavní dveře.

1982 – 27. 6. přijal kněžské svěcení a následně slavil primiční mši sv. P. Karel Doležel, z Kotvrdovic - SDB

1995 - 25. 1. zemřel Mons. P. František Vavříček, zdejší farář a otec nás všech.

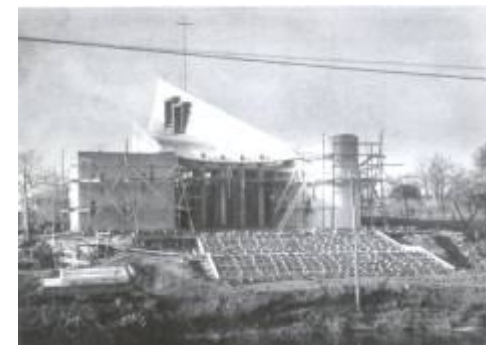
Kostel sv. Josefa v Senetářově

V roce 1855 byla v obci postavena kaplička zasvěcená sv. Josefu. V roce 1891 byla tato kaplička opravena a rozšířena. Na místě této kapličky stál dříve 2 m vysoký kamenný kříž a socha sv. Josefa vytesaná z kamene. Za druhé světové války, v roce 1944, byli senetářovští občané nuceně vystěhováni do 85 vesnic. V této době vznikla myšlenka

a později i slib postavit novou velkou kapli v případě šťastného návratu z vyhnanství. Tento slib mohl být naplněn až na přelomu 60 a 70. let 20. století. Z dnešního hlediska velmi chytře se roku 1968 využilo určitého politického uvolnění a byl zadán úkol na vypracování plánů na novou kapli brněnskému umělci arch. Ludvíku Kolkovi, který je rovněž autorem oltářního triptichu. Tyto plány byly v roce 1968 schváleny a v témže roce bylo vydáno povolení novou kapli vystavět, neboť stará kaple mimo jiné překážela v rozšíření silnice Blansko-Vyškov. Ještě než rozmrzla půda byly na jaře 1969 vyhloubeny základy a v červnu 1969 byl za velké účasti věřících položen základní kámen kostela s nápisem: "Ve jménu Páně".

Stavba trvala pouhé dva roky. Účastnila se jí řada senetářovských občanů i mnoho věřících ze širokého okolí, kteří odpracovali množství brigádnických hodin

zdarma. Hybnou silou celé stavby byl tehdejší jedovnický farář P. František Vavříček, který má bezesporu největší zásluhu na tom, že kostel byla nakonec postavena. V červnu 1971 byl kostel dokončen. Ve dnech 25. a 26. června 1971 byla budova staré kapličky odstraněna. Autorem křížové cesty je známý umělec akad. malíř Mikoláš Medek. 11. července 1971 byla v novém kostele sloužena první mše svatá. Původně měl být kostel vysvěcen brněnským biskupem - a nyní citace z obecní kroniky: "...ale z neznámých důvodů z toho sešlo." I přesto se otevření nového kostel zúčastnilo cca 15 000 věřících z celé tehdejší ČSSR. Otevření kostela se stalo velkou církevní slavností, při které bylo také mnoho atrakcí. A tak tato obec zažila tehdy takový ruch, který se už asi nikdy nebude opakovat. Oficiálního posvěcení se kostel dočkal až po 20 letech, kdy při příležitosti svěcení nových varhan byla také konečně 7. července 1991 posvěcen i nový kostel sv. Josefa brněnským biskupem Vojtěchem Cirklem.

Kaple v Kotvrdovicích

Dle ústního podání pamětníků byla kaple vystavěna v období 2. světové války vedle stávající zvoničky. Zasvěcena je Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. Stavbu financovali a provedli svépomocí místní občané. V roce 1966 byla provedena přístavba presbytáře a sakristie.

V roce 1985 byl odstraněn původní dřevěný oltář a nainstalován nový obětní stůl, ambón, svatostánek a oltářní obraz včetně mramorové plastiky okolo něj. Interiér presbytáře (obětní stůl, ambon, svatostánek) navrhl Ludvík Kolek. Nejvýznamnější a nejobdivovanější je zajisté oltářní obraz Mikoláše Medka (1926 – 1974) s názvem Božské srdce. Obraz získal od autora dlouholetý jedovnický farář P. František Vavříček.

Kaple sv. Barbory v Rudici

V Rudici se nachází malá kapička zasvěcená sv. Antonínovi. Myšlenka na výstavbu nové, větší kaple vzchází od dlouholetého jedovnického faráře P. Františka Vavříčka již v 70. letech 20. století. Doba však budování sakrálních staveb nepřeje. Po pádu komunismu v r. 1989 se začíná myšlenka nové rudické kaple rozvíjet. V roce 1990 je biskupem posvěcen základní kámen. Pak nastává zdlouhavé období výběru projektu, výběru místa pro stavbu, ..., které končí zahájením stavby 24. 6. 1999. 21. září 2002 se koná slavnostní mše svatá u příležitosti otevření kaple sv. Barbory. Kaple je majetkem římskokatolické církve, slouží však i různým církvím v Rudici a zejména jako obřadní síň pro všechny občany.

Kapli navrhla Ing. arch. Petra Vorlíčková z Brna. Stavba je kompozicí dvou hmot: cihly a kamene. Samotný prostor je nesen ve čtvercovém půdorysu, otevřený krov je vytvořen křížením dvou uskočených sedlových střech a je rozeptěn pomocí čtyř modřínových kmenů v interiéru kaple. Volný čtvercový půdorys umožňuje variabilitu vnitřního prostoru. V presbytáři je umístěn oltářní kříž od brněnského výtvarníka Patrika Vlčka, představující oslaveného Krista Krále. Autorkou návrhu vnitřního vybavení je Ing. arch. Petra Vorlíčková. Ke kapli přiléhá vertikální hmota zvonice. Jako zdivo byl použit vápenec z místních zdrojů, střecha je kryta šedou břidlicí.

Kapli navrhla Ing. arch. Petra Vorlíčková z Brna. Stavba je kompozicí dvou hmot: cihly a kamene. Samotný prostor je nesen ve čtvercovém půdorysu, otevřený krov je vytvořen křížením dvou uskočených sedlových střech a je rozeptěn pomocí čtyř modřínových kmenů v interiéru kaple. Volný čtvercový půdorys umožňuje variabilitu vnitřního prostoru. V presbytáři je umístěn oltářní kříž od brněnského výtvarníka Patrika Vlčka, představující oslaveného Krista Krále. Autorkou návrhu vnitřního vybavení je Ing. arch. Petra Vorlíčková. Ke kapli přiléhá vertikální hmota zvonice. Jako zdivo byl použit vápenec z místních zdrojů, střecha je kryta šedou břidlicí.

Kaple ve Vilémovicích

V roce 1715 se rozšířila morová epidemie, která měla za následek velké množství obětí. Jako poděkování těch, kteří přežili, byla ve Vilémovicích zbudována roku 1725 nová kaple zasvěcená sv. Petru z Alkantáry. V interiéru kaple je umístěna nová křížová cesta (ke 14 zastavením je přidáno ještě zvláštní úvodní a závěrečné zastavení). Od doby založení kaple se také konají tradiční poutě vilémovických farníků na Svatý Kopeček u Olomouce.

Iniciátorem všech změn interiéru našeho kostela a kapli a výstavby senetářovského kostela byl **P. František Vavříček (+1995)**, který radostně sloužil Bohu i lidem v jedovnické farnosti 47 roků. Po celou dobu byla jemu i celé farnosti velkou oporou farní hospodyně **slečna Anna Pospíšilová.**

Zpěvník k primici

828 Bože, cos ráčil

1. Bože, cos ráčil před tisíci roky, / rozžati otcům světlo víry blahé,
jenž to jsi řídil apoštolů kroky / z Východu k naší Moravěnce drahé.
[:K tobě hlas prosby z této vlasti vane: / Dědictví otců zachovej nám, Pane!:]
2. Na Velehradě bratří ze Soluně, / Cyril a Metod, kázali nám spásu;
ochranu skytli v církve svatém lůně, / učili národ znáti ctnosti krásu.
[:Od doby té nám světlo víry vane: / Dědictví otců zachovej nám, Pane!:]
3. Jazykem rodným Boží chválu pěli, / mateřskou řečí knihy svaté psali,
získali láskou Kristu národ celý, / život nám na vše věky zachovali.
[:Nezhyne rod, jenž věřit neustane: / Dědictví otců zachovej nám, Pane!:]
4. Kolik to bouří nad vlastní se sneslo, / o život bylo zápasit nám v boji,
mohutné dílo Svatopluka kleslo, / Velehrad víry bez pohromy stojí.
[:Apoštolů to dílo požehnané: / Dědictví otců zachovej nám, Pane!:]

829 Ejhle, oltář Hospodinův září

Vstup

1. Ejhle, oltář Hospodinův září, / přesvatá nám oběť nastává,
kterou po tisíc let s jasnou tváří / otcina den ze dne konává.
Za příkladem dávným se to děje / svatých Cyrila a Metoděje,
kteří rozkaz Kristův plnili, / paměť smrti jeho slavili.
2. Sláva, sláva na výsostech Bohu, / nad Betlémem pěli andělé;
a ten zpěv se podnes nad oblohu / k nebes Pánu vznáší vesele.
Nechť at' jen se věčně věků vzdává / Králi králů po všem světě sláva,
kterou předkům našim věstili / apoštolé naši přemilí.

Před evangeliem

3. Zaznělo nám slovo pravdy věčné / ústy Soluňanů před věky,
dodnes v lahodě zní nekonečné / a svět zaznívá jim daleký:
Přinesli nám oni písmo svaté, / bychom ze studnice této zlaté
moudrost nebes povždy vážili, / Bohu sloužit se snažili

Obětní průvod

4. Přijmi, Otče, oběť nekrvavou, / kterou při večeři poslední
slavil Syn tvůj s myslí přelaskavou: / Přívětivě na nás pohlédni,
jak jsi vlídně k Velehradu hleděl / a svou milost lidu připověděl,
když se na Moravě slavila / první oběť tobě přemilá.

5. Svatý, Svatý, Svatý Hospodine, / slávy tvé jsou plná nebesa,
láska tvoje všemu tvorů kyne, / at' svět celý tobě zaplesá!
Sestup, Kriste, přezázračně dolů, / at' se tobě pokloníme spolu
s celou vlastní, s celým národem, / s otcí Cyrilem a Methodem.

Přijímání

6. Otevřela se již nebes brána, / slovo zázračné kněz vyslovil;
vítej, duše, vítej Krista Pána, / jenž se v způsob chleba, vína skryl.
Občerství tě krví svou a tělem, / spojíš se dnes se svým Spasitelem,
jenž svůj drahý život za tě dal / a tě k sobě Soluňany zval.
7. Vítej, Kriste, vítej, Chlebe živý, / Beránku, tys hříchy světa sňal;
pohleď jak jsme tebe žádostiví, / všechny jsi nás k sobě povolal.
A my s hříchem ztratili jsme nebe, / kéž je zase najdem skrze tebe
přímluvami apoštolů tvých, / věrozvěstů našich slovanských.
8. Nechť tvůj oltář nikdy neuhasne / v našich zbožných vlastech slovanských,
nechť se denně k báni nebes jasné / vznáší oběť z chrámů křesťanských,
která tisíc let již stále plane, / oslavuje tebe, věčný Pane,
posvěcuje srdce národa, / čeled' Cyrila a Metoda.

Závěr

9. Vyslyš, Pane, vyslyš prosbu vřelou, / kterou k tvému trůnu skládáme:
Požehnej vlast, žehnej církve celou, / zůstaň s námi, zbožně žádáme.
Provázej nás naездеjší pouti, / nedej svému lidu zahynouti,
pro zásluhy ze své oběti, / vylej milost na své na děti.

932 Bože, chválíme Tebe

1. Bože, chválíme Tebe, / Pane moc tvou velebíme,
kterou zná zem i nebe, / všem tvým skutkům se divíme;
když se vše v světě mění, / Ty sám jsi bez proměny.
2. Vše co jen chválit může, / cherubové, serafové,
chválí Tě velký Bože, / nebe, země zástupové,
ode všech jsi nazýván: Svatý, Svatý, Svatý Pán.
3. Svatý Pán Bůh Sabaoth, / Svatý, jenž řídí národy,
jenž pomáhá z béd a psot. / Nebe, zem, povětří, vody
plné jsou cti, chvály tvé, / neb vše tvoje dílo je.
4. Pane, smiluj, smiluj se, / buď s námi tvé požehnání;
oč prosíme, staniž se / podle našeho doufání.
Kdo v tě doufá samého, / neopustíš žádného.